

Izmail.

1874.

Ne, mnogobrojnim tem jedém
Imen odličnih jaz ne vem;
In ktera zemlja, ktera tla
Rodila vsa so vina ta?
A nje poznam, a nje poznam,
Ki se gosté za mizo tam:
Poznám, Izmáil sivi, te —
Naš paša — Alah živi te!
Aj, Jenab, tvoja lepa hči,
Vsa v dijamantih se blišči:
Zapestnice ... zapone ... pas
Blesteč ovija vitki stás ...
A zraven Ahmet, ženin njen,
Ves v sladke misli zatopljen ...
In troji ljubljenci sedé
Na desno, levo krog tebe,
Ti dobri paša Izmail!

Oj, ti si blag, oh ti si mil
Kot očka naš, naš sinji Nil ...
In ker si mil in ker si blag,
Zató prestopil tvoj sem prag:
Pred jasno tvoje lice sem
Prišel iskát pravice sem.

Imel sem prstan zlat, jedin
Pokójne matere spomin.
In ta dragulj mi bil je svet,
In čuval sem ga mnogo let;
Kot čudotvoren talismán
Jasnil mi je pogled mračán ...
A deca jesti hočejo,

Če kruha ni, se jočejo ...
In vzel sem ga, pripravil ga,
Da židu bi zastavil ga ...
Za gladno déčico svojó,
Za jedno dečico svojó
Samó se ločim od njega,
Odpusti, mati mi mojà ...

Kaj to? ... Služabniki tvoji
Ta hip so v izbo mi prišli:
„Razpôsłal nas je naš gospod,
Da dàn iztirjamo povsod.“
„„Lažnivci, jaz sem plačal dàn!““
A vse protivljenje zamán.
Utegnil nisem skriti ga,
Ne skriti, zatajiti ga;
In vzeli so mi prstan moj —
Domá je lakota in joj ...

Poslušá paša Izmail,
Kot luna pógled mu je mil,
V okó mu solze silijo:
„Otroci se mi smilijo,
Veruj mi, da i jaz trpim
Hudó ob gladu njihovim ...
(Feláh si misli tiho: „Vem:
Zamán ni bila dolga pot —
Ej — bogat bodem šel odtod!“)
A jaz pomoči ti želim ...
Pest datljev daj mu, Ibrahim,
Da se otroci najedó ...
Ne jesti — to je pač hudó!“

Gojko.

Kdo je kriv.

Da si duša ti uboga,
Trdil bom, dokler bom živ.
Ali smem dolžiti kóga:
„Moje bede ti si kriv?“

Da srcé jaz nosim mečje,
Kot po drugih prsih tlí,
Da gorjé me tare večje,
Kot se vsemu svetu zdí,

Da nestalnega značaja
Sklepe delam in teptam,
Da mi često duh razdvaja,
Ko se zdím najgórji sam,

Da se vlečejo mi dnevi
Kakor megle po goráh,
Davi težke megle — drévi
Raztopljene že v solzàh.

Da si duša vsa uboga,
Kdo, o kdo je tega kriv?
Ali smem dolžiti koga?
Nikdar ne, dokler bom živ.

Anton Medved.